

הכבוד האבוד של הצנחנים

מספר, לעומת זאת, כי הלך לתומו ברחוב וירו בו. אם קודם לכן חשבתי כי הצבא אכן יורה ברגליים, מכיוון שווגידי אל-רחמו נפצע ברגלו, הרי שפציעתו של עבד אל-חכים הוכיחה כי טעיתי. הוא נפצע בכתפו. הוא מספר לי שלא התכוון כלל להפגין. הוא הלך הביתה, ונקלע להפגנה. אין לו עניין בהפגנות. הוא רק רוצה להיות בשקט.

איברהים חסן חטיב בן ה-17 מהכפר צור-אל-עאמר הוא חברו הטוב ביותר של מחמד חמד הצעיר, שנהרג מפגיעת חיילי צה"ל. מיטתו של איברהים מוקפת בחבריו ובחברי הצעיר שנהרג. הוא מספר: "ראי תי כמה אנשים מתאספים. הבנתי שיש הפגנה. מיד הצטרפתי אליה. פיתאום הגיע הצבא ועמד במרחק של 400 מטרים מהי מפיגנים. החיילים התחילו לירות. אילו היינו עשרים-שלושים חברים, היו פוגעים בכולם. למזלנו היו מאות. הם הצליחו לפגוע בי בצלעות. אני אחלים ואצטרף לעוד הפגנה, ולעוד הפגנה. עד שאמות, עד החופש".

לקבור

בליה

ה שבאב מנפנים בידיהם בהתלהרבות, ומדברים כולם בבת אחת. הם נרגשים מאוד. יש להם מה להגיד. אחד מהם אינו מבין מדוע אני כותבת בעברית. הוא היה בטוח שאני עיתונאית זרה. אין הוא מאמין שמה שקורה ברמאללה מעניין את הישראלים. אחד מהשבאב מבקש לדבר איתי. הוא מספר לי כי מחמד חמד, הילד שנהרג בהפגנה, היה איתם. "זרקנו אבנים ביחד. הצבא רדף אחרינו, אבל לא היה איכפת לנו מהצבא. ידעתי שאני הולך למות. הילד שנהרג הרים את הדגל הפלסטיני. הוא עמד לצדי.".

אנשים לידי השילטונות הישראלים. הם בוגדים, הם יותר גרועים מהישראלים!"

בבית-החולים ברמאללה מאושפזים ארבעה צעירים ושתי צעירות. שנפצעו על ידי חיילי צה"ל. חדריהם מלאים בשבאב. שבאב לבקר אותם. חדר מלא עשן-סיגריות, שוודאי אינו מוסף בריאות לפצועים. השבאב יושבים על המיטות. הרופאים מאפשרים את הבאלאגן. יש תחושה כי גם הם מכירים בחשיבות הרגע ובחשיבות המעשה.

וג'די אל-רחמי בן ה-18, גינגי מנומש, נפצע ברגלו. והוא מספר: "היתה הפגנה נגד הכיבוש, וכל האנשים הצעירים של מחנה-הפלסטינים גילוון הפגינו. באתי להפגין את רגשותי. פיתאום, ללא אזהרה, הגיע הצבא והתחיל לירות."

"הלכנו לכיוון הצבא. עמדנו במרחק מאה המישים מטרים מהחיילים, והם התחילו לירות עלינו ישר".

אני שואלת אותו אם לא פחד מהצבא. והוא משיב: "לא, לא פחדתי. ואם זו הדרך — אני אמשיך ואמשיך עד הסוף".

עבד אל-חכים אנוור מהכפר בית-עילו

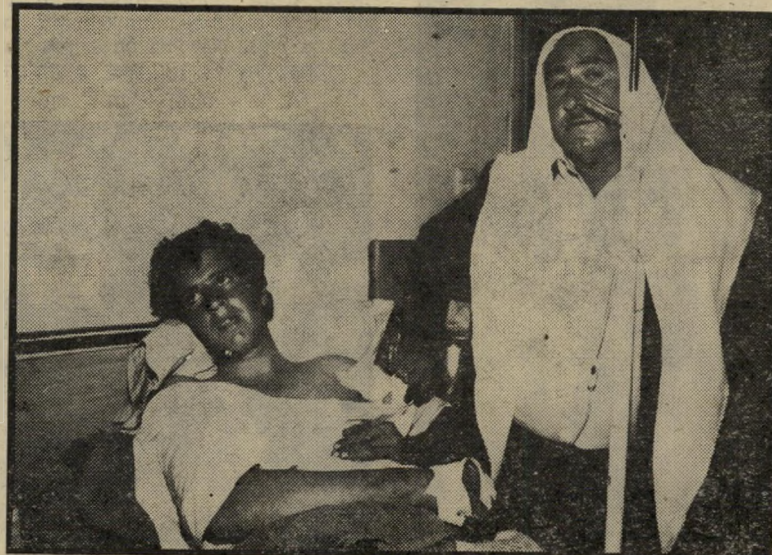
רמאללה, ג'מיל חטיב. סיפורו של חטיב זה מדהים: אחיו נהרגו על-ידי הפדאיון. אחרי ש' הפכו סוכני השילטונות. הבן ממשיך בדרך, והוא האיש המנוודה ביותר ברמאללה. רמאללאים רואים בו ובאנשיו בוגדים. אך הוא עיקש כפרד, המשיך לשתף פעולה עם המינהל האזרחי הישראלי. בנו בן ה-16, שהיה מבקר במועדון הצופים, הפך גם הוא מנוודה. חבריו התעלמו ממנו. הוא לא יכול היה לשאת בבושה, ואיבד עצמו לדעת. אשתו של חטיב לא החזיקה גם היא מעמד, וניסתה לשרוף את עצמה. היא מאושפזת עד היום במצב אנוש בבית-החולים של רמאללה.

ע"ד

ה"סוף"

ה צבא אינו מאפשר לאיש להתקרב לביתו של חטיב. החיילים הקימו עמדה של שקיחול על גג הבית, והם שומרים עליו מכל מישר. חטיב מסתובבים ברמאללה

נדוד בכתף וחייגי צה"ל ירו בו. הישראלים אשר מילאו עבד אל חכים שנפגע בכתפו טוען כי כלל לא התכוון להפגין. לדבריו הלך לתומו בכפרו, ונקלע להפגנה לידו עומד אחיו, אשר חילק סוכריות לאורחים את חדר-האורחים בבית-החולים אשר ברמאללה

גילוח מוחמד סעד אל-דין, שגר בדרך לירושלים העתיקה, סיפר כי חיילים באו אל ביתו וגילחו את שיער ראשו כעונש.

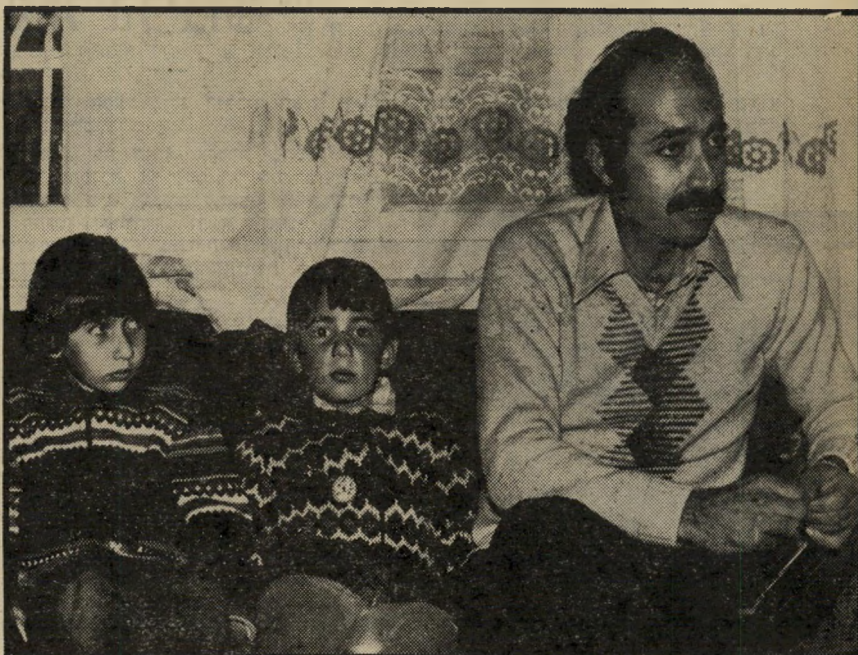
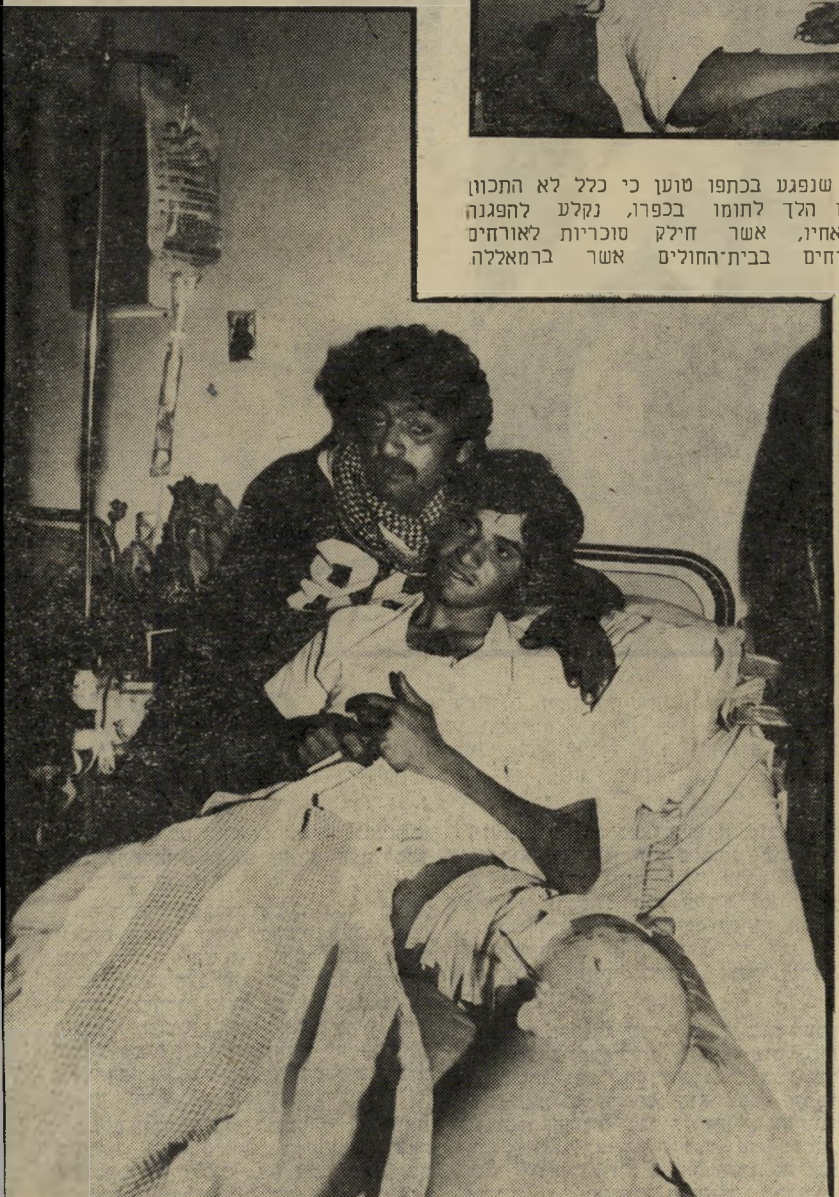
(המשך מעמוד 35)

טיימס הלונדוני, עיתונאי שוודי ידוע. הי שוודים, כך מסתבר, מגלים עניין רב בי בעיה הפלסטינית. יושבים בחדר האורחים ומאזינים לרדיו-מונטה-קארלו בשפה הי ערבית, המודיע כי צעיר נהרג בחאניינס על-ידי חיילי צה"ל.

החיים ברמאללה מתנהלים מסביב לי רדיו: קול ישראל בערבית, רדיו מונטה קרלו, רדיו עמאן, ובשעות הערב קול 97.8.

כרים חלף, גבר יפה-תואר, הנעזר בי מקל מאז שנקטעה רגלו בעיקבות ההתנגשות בחייו לפני שנתיים, נכנס לחדר כרגע הוא עדיין אינו יודע כי למחרת יודח מתפקידו. הוא מספר כי זימן אליו את כל הקונסולים הזרים מירושלים המיורחית, כדי להביע לפנייהם את דאגתו הרבה על המתרחש בגדה, ולבקש כי יעירו לכך את תשומת-לב ממשלותיהם. הוא מדבר בנעימות, בקול שקט, ומספר כי בשיחה ש' היתה לו עם הפרופסור מנחם מילסון ניסה להבהיר לפרופסור כי אינו פוליטיקאי, אלא ראש-עירייה הממלא את התחייבותיו הר' מוניציפליות. "אמרתי למילסון" אומר חלף, "שאם הוא רוצה לדבר עם פוליטי קאים, שידפוק לאש"ף על הדלת. איתי הוא יכול לדבר רק על ענייני העיר רמא ללה".

שמו של מילסון נאמר בבזו. "פרופסור,

המודח הראשון

איברהים טאויל, ראש העירייה הוחד של א-בירה, ולידו שני ילדיו, סיפר כי הקצינים שבאו עם פקודת ההדחה ללישכתו לא איפשרו לו אפילו לקחת את עיתון הבוקר שלו. החפץ היחיד שהותר לו לקחת מהמישרד היתה המיקסרת שלו. הקצינים ציוו עליו ללכת לביתו.

ומטילים אימתם על הכל. ליד אחת הכיכרות אנחנו נתקלים ב' התקהלות. סמוך להתקהלות — מכונת מדגם פ'9, החונה בסמוך. האנשים הי יושבים איתנו במכונת מתכופפים. "אל תצלמי, בבקשה" הם אומרים לענת הי צלמת, "זה מאוד מסוכן בשבילנו. אלה אנשיו של חטיב. הם מוסרים שמות של

אם הוא פרופסור, מקומו באוניברסיטה, לא כאן". אומר חלף, וסגנו, הכומר, מוסיף "איזה מין פרופסור הוא זה? פרופסור להרג!"

אנחנו יוצאים מבית-הכומר. ג'יפ של צה"ל דוהר ברחוב הצר. אחד האנשים המתלווים אלינו מספר כי זהו ג'יפ-הסיוע, המגן על ראש האגודה הכפרית של

חיבוק של אה מחבק יידו של וג'די אל-רחמי, בן ה-18, שהצטרף להפגנה במחנה הפליטים. וג'די טוען כי אינו פוחד מהצבא ואם הדרך היא הפגנות, הרי שימשיך בה עד הסוף. הוא נפצע מכדור ברגלו.